

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Περίληψις προηγουμένων)

“Ένας γάλλος εγγενής φθάνει μετεμμοσισμένος με τον ακόλουθό του Λαντίν στο παρθαγείο του ‘Ισπανικού γιοσιού ‘Αγρήλα, ζητώντας ν’ ανακλύσῃ τὸν κύριο του ‘Δν Λέγο, ἀνθρώπου τρομεροῦ καὶ μυστηριώδους. Στὸν κύριο αὐτὸν ἔχουν ἀπαγάγει κι’ ἔχουν κλείσει τὴν πεντάμορφη σενοῦτα Δολόρα, τὴν ὁποία ὁ Γάλλος κόμης ἐγγώρισε καὶ ἀγάπησε τρελλὰ στὴ Μαδρίτη, ὑποσχόμενος σ’ αὐτὴν προστασίαν κατὰ τὸν καταχθόνιον σχεδίου τοῦ Δὸν Λέγου.

Μέσα στὸ ξενοδοχεῖο τῶν Τρουξίλλου, ἀνθρώπου ἐπιούλου, κακούργου, ὁ κόμης διηγεῖται τὸν λατρεῖν τὴν γιορμαίαν του με τὴν Δολόραν καὶ πὸς ὁ Δὸν Λέγος, ὅστις ἐπίσης ἐνδιαφέρεται γι’ αὐτήν, ἔθεσε εἰς κίνησιν ἐναντίου τοῦ ἀνθρωπίνου καὶ διαβολικῆς δυνάμεως γιὰ νὰ τὸν ἐξορώσῃ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

‘Απλούστατα κατὰ τὴν ἀπουσίαν μας ὁ Πλούτων συνηθισμένος νὰ κέρνη ἀπὸ τὸν δίσκο οὗτι εὐρίσκει, σηκώθηκε, ἔληξε τὸ παξιμάδι, τὸ μισόραγε καὶ ἔχυσε τὸ κρασί. Αὐτὸ, φίλε μου, σὰς ἔσωσε. Τὸ κρασί σας ἦταν δηλητηριασμένο. ‘Αλλά, μὰ τὴν Παναγίαν τῆς ‘Ατόχης, θὰ μᾶθω ποῖός τὸ ἔκαμε αὐτὸ μέσα στὸ σπίτι μου...

‘Αμέσως ὁ δὸν Χριστόφ ἐσήμανε καὶ παρουσιάστηκε ἔμπρός του ἕνας ὑπηρετής :

— Μιλήστε τοῦ Θαδαίου νὰ ἐρθῆ ἐδῶ, τοῦ εἶπε.

‘Ο Θαδαῖος ἦτο ὁ ἐπιστάτης τοῦ δὸν Χριστόφ. Αὐτὸς μᾶς ἔφερε τὸ κρασί...

‘Ο ὑπηρετὴς ἐπανήλθε σὲ λίγο καὶ μᾶς εἶπε πὸς ὁ Θαδαῖος δὲν ἦτο πᾶσι στὸ σπίτι. Εἶχε γίγει ἀφαντος. Κάποιος γείτων μάλιστα δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ νὰ φεύγῃ πρὸ ὀλλου καὶ νὰ χώνεται στὸ πλῆθος δάσος.

— Καλὰ, εἶπε ὁ δὸν Χριστόφ στὸν ὑπηρετή, πήγαινε...

Κατὸν ἐστράφη σὲ μένα με ὕψος σοβαροὶ καὶ μοῦ ἐμψύχισε :

— Φίλε μου, κ. Κόμη, ὅλα αὐτὰ μαρτυροῦν πὸς θέλουν νὰ σὲ δολοφονήσουν. Γιὰ λίγες ὥρες σήμερον ἕνα μακλόνι κρημνίζεται ἔξωθεν ἐπάνω σου, δυὸ κακούργοι σὲ πυροβολοῦν καὶ τέλος γίνεται ἀποπειρά νὰ σὲ δηλητηριοῦσιν μέσα στὸ σπίτι μου... Θὰ σὰς ἀποδείξω τώρα ἀμέσως πὸς μόνον τὸ κρασί τὸ δικό σου περιεχέει δηλητήριο.

Ταυτοχρόνως ὁ δὸν Χριστόφ ἐσφύριξε με μὰ ἀσημένια σφουρίτσα περὶ ἔφερε στὴ ζώνη του καὶ ἕνας ὄριος, μεγαλόσωμος σκύλος, ὅμοιος με τὸν Πλούτωνα, ὄρμησε στὴν αἰθουσα.

‘Ο δὸν Χριστόφ ἐβρούτηξε τότε ἕνα παξιμάδι στὸ δίσκο του κρασί καὶ τὸ ἔριξε στὸν σκύλο, ὁ ὅποιος τὸ ἔφαγεν ἀμέσως. Τοῦ ἔριξε κατόπιν δεύτερο καὶ τρίτο, καὶ ὁ σκύλος τὰ ἔφαγε χωρὶς νὰ πύθνηται...

— Ἐχετε δίκιο, εἶπα τότε στὸν δὸν Χριστόφ, μόνον τὸ κρασί τὸ δικό μου ἦταν δηλητηριασμένο καὶ με κεραυνοβόλο μάλιστα δηλητήριο...

Κατὸν δὶαν αὐτῶν ὁ δὸν Χριστόφ μ’ ἔληξε ἀπὸ τὸ χερί, με κατέβαρε στὸν κῆπο, μ’ ἔφερε στὸ πειν ἔρημικὸ μέρος καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ μιλάει χαμηλοφώνως :

— Κόμη, φίλε μου, ἄκουσε με προσοχὴ τὰ λόγια πού θὰ σοῦ πᾶ. “Ὅλα αὐτὰ πού σοῦ συνέβησαν σήμερον, ὁ θάνατος πού σ’ ἀπέληξε τρεῖς φορές κατὰ τρεῖς διαφόρους τρόπους δὲν εἶνε κάτι τυχαῖο. “Ὅλα αὐτὰ πού δεῖχον πὸς θέλουν νὰ σὲ σκοτώσουν, γινώσκω γιὰ νὰ σὲ σταῖλουν στὸν ἄλλο κόσμον. Κόμη, πρέπει νὰ φύγῃς, νὰ μὴ μείνῃς οὔτε μιά ὥρα περὶ τὴν ‘Ισπανία. Φύγε ἀμέσως ἂν θέλῃς νὰ σωθῆς, γιὰτὶ ὅλα αὐτὰ πού σοῦ συνέβησαν, ὁ διαβολικὸς τρόπος πού ἐσχεδίασθησαν καὶ ἐξετελέσθησαν, μοῦ δεῖχον καθαροῦ ποῖός εἶνε ὁ ἔχθρός σου. “Ένας μόνος ἀνθρώπος βρίσκεται στὴν Μαδρίτη ἰκανὸς νὰ ἐκδικηθῆ κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἰκανὸς νὰ ξεδιψάσῃ με αἷμα, ἰκανὸς νὰ καταφύγῃ στὰ πλεον σατανικὰ μέσα, ὁ Διέγος Λιάτ !

— Δὸν Χριστόφ, εἶπα τότε, ἔχετε δίκιο. ‘Υποπτεύομαι πὸς αὐτὸς εἶνε ὁ ἔχθρός μου.

— Λοιπὸν ! φεγγάτε γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! Μὴ μπῆτε πιά στὸ σπίτι σας, γιὰτὶ σὰς ἐνεδροῦν ὁ θάνατος μέσα. Μεταμφισθῆτε μὰ τὸ ροῦχα πού θὰ σὰς φέρω καὶ φύγετε γρήγορα γιὰτὶ διαφορετικὰ θὰ γίνετε ἀφαντος χωρὶς ἡ οικογενεία σας, οὔτε οἱ φίλοι σας, οὔτε οἱ συμπατριῶτα σας νὰ μπορέσουν νὰ βροῦν ποτὲ τὰ ἴχνη σας.

Ἐυχαρίστησα τὸν Δὸν Χριστόφ γιὰ τὶς φιλικές του συμβουλές καὶ μολοντὶ ὑποσχέθηκα νὰ φύγῃ γρήγορα ἀπὸ τὴν ‘Ισπανία, τοῦ

ὀμολόγησα ὅτι σπουδαῖα συμφέροντα με ἀνάγκαιζαν νὰ παραμείνω λίγες μέρες ἀκόμα στὴ Μαδρίτη.

— Πῶς λοιπὸν, φώναξε ὁ Δὸν Χριστόφ, δὲν ξέρετε τ’ εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ; Σὰς εὐχομαι νὰ μὴ σὰς ἀξιώσῃ ὁ ‘Υψιστος νὰ τὸν μᾶτετε ἀργότερα μὲ ῥημία σας.

Λέταξε νὰ ζεῦθον ἐν’ ἄλλοι κ’ ἐπέμεινα νὰ με ὀδηγήσῃ ὁ ἴδιος στὸ σπίτι μου. ‘Η ἐπιστροφή μας συντελέσθη χωρὶς εἴποτε τὸ ἀρθεῖτο καὶ ὁ εὐγενὴς Δὸν Χριστόφ με μ’ ἄφησε παρὰ ὅταν ἐμπῆκα μέσα στὸ σπίτι μου. Φεύγοντας μοῦ εἶπε :

— ‘Υγιαίνετε καὶ σκεφθῆτε αὐτὰ πού σὰς εἶπα. Φροντίστε νὰ φύγετε αὐθιμον. Μὴν ἀναβάλετε τὴν ἀναχώρησίν σας. Καὶ σὲ ὅποιον ἀνδρὸς περὶσσαι με χρειασθῆτε θυμηθῆτε ὅτι θὰ βοήθη ἐν’ ἄλλοι στὸς σταίλους μου, χροσάφι μετ’ στὶς κάσσεσ μου, καὶ στὸ χερί μου ἕνα ξίφος πού θὰ μπορέσῃ νὰ σὰς προστατεύσῃ ὡς τὰ σύνορα, ἐάν παρατῆ ἀνάγκη.

‘Ενύχτωσε. ‘Αλλάξα ροῦχα καὶ περιμένα τὴν ὥρα τῆς συναντήσεώς μου με τὴν Στεφανίην. ‘Επὶ τῆλος ἐσήμανε ἔντεκα καὶ μισή. Βγῆκα ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Βαθῦ σκοτάδι εἶταν ἀπλωμένο στὴν πόλι καὶ μολοντὶ με τὰ βλέμματα μου ἐρευνουσα τὰ σὸτῆ δὲ μπόρεσα νὰ διακρίνω εἴποτε ὄπιστο πού νὰ μ’ ἀνησυχίσῃ. ‘Όταν τὰ μεσάνυχτα, ἔφτασα στὸ ὄρισμένο μέρος, ἡ θαλαμηπόλος δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα. Τυλίχτηκα μέσα στὸ μανδύα μου καὶ περιμένα μιά ὀλόκληρη ὥρα, μιάμιση δυὸ ἰσῶσ, ὅταν ἐπιτέλους μιά σκιά ἐστράφη ἀπὸ τὴ γωνία μιάς τριώδου καὶ ἦρθε κατ’ εὐθείαν ἀπάνω μου με μεγάλη ταχύτητα.

Εἶταν ἡ Στεφανίην ! ‘Αλλά χωρὶς νὰ σταθῆ, χωρὶς νὰ με κοιτάξῃ, χωρὶς νὰ μοῦ πῆ λέξι, ἔριξε ἕνα γράμμα μπροστά μου κ’ ἐφυγε γρήγορα γρήγορα. Πῆρα ἀμέσως τὸ γράμμα κ’ ἀπομακρύνθηκα, με κατὰ προαισθήματα.

‘Όχι μακρὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἔκαιγε ἕνα καντλί ἀναμειγμένο μὲ ἕνα ἀγαθὸν τῆς Θεοτόκου. Στὸ ἀμυδρὸ λοιπὸν φῶς του, εἶχα τὴν πρόθεσιν νὰ διαβάσω τὸ γράμμα, ὅταν, ἔξαφνα, τέσσερες ἀνδρες—δὲν ξέρω ἀπόπου διάβολο βγῆκαν!—μετὰ μακρὰ σπαθιά στὰ χερία τους ἐπετέθησαν ἐναντίον μου καὶ, πρὶν ἀκόμα προσφάσω νὰ τραβήξω τὸ σπαθί μου, με δόρθωσαν στὴν κατάστασιν πού με εἶδες...

— Μὰ τὴν Παναγία ! γρόλλισε ὁ Λαντίν, ἄς εἴμουν ἐκεῖ καὶ βλέματα. Τὰ πράγματα θὰ ἐρχόνταν πολὺ διαφορετικὰ... Θεὸς μου, ὅμως σὲ ποιά κατάστασιν σὰς βρῆκα, σὰς πέρασα γιὰ πεθαμένον...

— Καὶ ἀπόδωσεσ τὴν ἐπίθει στὴν ‘Αστυνομία.

— Διάβολε ! Μὰ τί ἦραμε νὰ κάνουμε ἐδῶ ! Συνομοσπία... Κ’ ἡ Κυβέρνησις συνηθίζει νὰ ἔμπερδοῦναι μ’ αὐτὸν τὸν τρόπο τους συνομοτᾶς.

— ‘Η πλάνη σου αὐτὴ εἶταν ὀφέλιμος γιὰ μένα γιὰτὶ θέλοντας ν’ ἀνακαλύψῃς μιά γιὰ πάντα τοὺς ἐχθρούς μου με μετέφερες κρυφὰ στὸ ἀπομονωμένο ἐκεῖνον προσάτιον...

— ‘Η πλάνη σου αὐτὴ εἶταν ὀφέλιμος γιὰ μένα γιὰτὶ θέλοντας ν’ ἀνακαλύψῃς μιά γιὰ πάντα τοὺς ἐχθρούς μου με μετέφερες κρυφὰ στὸ ἀπομονωμένο ἐκεῖνον προσάτιον...

— Βέβαια, εἶπε ὁ Λαντίν, ὁ κόμος σὰς περνάει γιὰ πεθαμένο, ἀλλὰ δὲ φοβᾶσθε μήπως δὸνδὸνδὶας ἐξεμεταλεύθῃ αὐτὴ τὴ φήμη γιὰ νὰ πείθῃ τὴν δόνα Δολόρα νὰ συγκατατεθῇ καὶ νὰ γείνη γυναικα του.

‘Ο κόμης ἐσκυθώρασε. Εἶνε ἀλήθεια δι αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τὸν ἐβασάνισε κ’ αὐτὸν.

— Μὰ τὸ Θεὸ, φώναξε, θὰ βεβαιώσῃ ἀμέσως γι’ αὐτὸ.

Καὶ συγχρόνως ἐχτύπησε τὸ πάτο του με τὸ μαχαίρι. ‘Ο Γομῆς ἦρθε με τὰ ἐπιδόρρια.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε, πὸς τοῦ κυρίου Τρουξίλλου νὰ εὐαρστηθῆ νιρθῆ ἐδῶ.

‘Ο μικρὸς ἐγινε ἀφαντος καὶ σὲ πέντε λεπτά παρουσιάστηκε ὁ κύριος του με τὸ σκούφο του στὸ χερί.

Τότε ὁ κόμης με ἀφέλεια ἐβόλε τὴν λάμπα στὸ τραπέζι με τρόπον ὅστε νὰ πέφτῃ ὄλο τὸ φῶς στὸ πρόσωπο τοῦ ξενοδόχου καὶ νὰ κερθῆ τὸ δικὸ του.

— Μοῦ φαίνεται, ξενοδόχε μου, εἶπε, δι στερηθῆκα τὸ δειπνο σας γιὰ νὰ μᾶς περιουθῆτε.

— Δὲν περᾶζει, κύριε μου, ἄλλωστε δὲν τρώω καὶ πολὺ.

— Θὰ πίνετε ὄμως ;

— ‘Όσο μορῶ λιγότερο.

— ‘Εντούτοις ἐπειδὴ ἔχω ὄρεξῃ νὰ δοκιμάσω τὸ πὸ ἐκλεκτὸ

Μ’ ἐδώρισθησαν γιὰ καλὰ !...

κρασί σας δεν πιστεύω να μου αποποιηθήτε την τιμή να με βοηθήσετε να δειξάσουμε δυο τρεις μοικιλλίες απ' αυτό.

— Ο ξενοδόχος χαμογέλασε και είπε :

— Η ξεχούρη σας με τιμά.

— Προπάντων δεν υπάρχουν ξεχούρητες μεταξύ μας, απάντησε ο Κόμης, δεν είμαι παρά ένας μέτριος χροσοχός, εμπόρος όπως και σεις. Σεις τρέφετε τους ανθρώπους να έγω κατασκευάζω κομμάτια για να τους στολίσω... Είμαστε λοιπόν συνάδελφοι.

— Ά, κύριε, απάντησε ο Τρουξίλλος, τι ευτυχής που θα είσθε, αφού είσατε τόσο ευθύμως.

— Μά την πίστιν μου, ναί ! απάντησε, μ' άρεσει να γελώ και σεις, ξενοδόχε μου ;

— Έτσι κ' έτσι !

— Τότε λοιπόν, εμπρός στο κρασί ! Τρέξε να φέρης κρασί. Και ολνος ευφραίνει καρδιάν ανθρώπου, καθώς λέει κ' η Γραφή.

— Ο κάπλος έβγηκε κ' έτραβήξε για το υπόγειο.

— Πώς σου φαίνεται αυτό το παλλικάρι ; ρώτησε ο κόμης το Λαντρώ.

— Ο Τρουξίλλος : Πολύ δυνατός ! Τι μπράτσα, Θεέ μου, τι μπράτσα ! Μου φαίνεται πως γεννήθηκε να φέρη δαλα.

— Ο κόμης χαμογέλασε :

— Κι' έγω πιστεύω πως έχει κλίση στα όπλα ;

— Και πως αυτό ;

— Σου μιλούσα πρό λίγοι περί των τεσσάρων δολοφόνων που μου έτετέθησαν στη Μαδρίτη.

— Μπά, τον δέκοψε ο Λαντρώ, μη τυχόν κ' ό...

— Ναί, καλά το κατάλαβες, Μαζί μ' αυτούς, είχαν κ' ο κύριος Τρουξίλλος. Είπε φανερό λοιπόν ότι ο πονηρός αυτός είχε όργανο του Δόν Διάκ κ' ότι έδω που είμαστε, βρισκόμαστε στο στόμα του λύκου.

Μόλις έπεισθη ο Λαντρώ ότι κ' ο Τρουξίλλος ήταν ένας από τους αποπειραθέντας να δολοφονήσουν τον κύριο του, ιαβήξε κ' έβρεξε με το σπαθί του άπ' τον τοίχο.

— Λαντρώ ! έφάνησε ο κόμης γελώντας, κάνε μου τη χάρη να κάτσης στη θέσι σου.

— Τόν συγχωρείτε λοιπόν ; ρώτησεν ο Λαντρώ με σφιγμένα τα δόντια.

— Όχι. Δεν τόν συγχωρώ, δεν τόν συγχωρώ καθόλου. Προς το παρόν όμως σου απαγορεύω να τόν σκοτώσης.

— Άν δεν τόν σκοτώσω έγω τώρα θ' αναγκασθήτε να τόν σκοτώσετε σεις μετά δεκα λεπτά.

— Γιατί ;

— Γιατί θα σάς αναγνωρίση, όπως τόν αναγνωρίσατε και σεις.

— Θα μ' αναγνωρίση έτσι μετεμφισμένον κ' αφού έχει την ιδέα πως έπέθανα ; Δεν τό πιστεύω. Έξέ άλλο το Τρουξίλλος μάς χρειάζεται επί του παρόντος. Είναι ο μόνος που ξέρει που βρίσκεται ο πύργος του δόν Διέγου Διάκ και θα τόν πάρουμε λόγια.

— Ο Θεός να δώσει να μη μάς βγη σε κακό αυτό...

— Μείνε ήσυχος, δεν είμαστε κοκλάες που να πάρη ο διάβολος ; Δυσ σπαθιά σάν τα δικά μάς άξίζουν για εκατόν δύο... Νάτος μάλιστα, έρχεται ο κύριος Τρουξίλλος. Λοιπόν ταμπακιά !

Πραγματικώς ο Τρουξίλλος μπήκε στο δωμάτιο, έβαλε ταίς μπουκάλες στο τραπέζι και κάθισε.

— Ο Λαντρώ δεν μπόρεσε να μη τρέψη τα δόντια του βλέποντάς τον. Ο Τρουξίλλος τό άντελήφθη και παραξενεύτηκε.

— Ο κόμης έσπευσε να τού πει :

— Είναι ο έπιστατής του μαγαζιού μου. Μην τόν βλέπετε έτσι άγριον. Είναι αγαθός σάν πρόβατο.

— Ναί... ίσως, είπεν ο Τρουξίλλος. Καμιά φορά ή φυσιογνωμία έξαπατά. Συγχρόνως βαθύς στεναγμός έξερψε από τό στήθος του.

— Φαιναίσα ληπνημένος, φίλε μου, τού είπεν ο κόμης.

— Είσατε νυμφευμένος κύριε ; ρώτησεν ο Τρουξίλλος άντι άλλης απαντήσεως.

— Άν είμαι νυμφευμένος ; είπεν ο κόμης φουσκώνοντας, και τό ρωτάς ; Στην έπαρχια μου άφησα έναν έφρου για τό ταξείδι αυτό μιά όμορφη γυναικία και όκτω παιδιά ! Έτρεπε όμως να ταξιδέψω. Η δουλειές, βλέπεις, από τό ένα μέρος και από τό άλλο μιά όποχρέωσις, ένα καθήκον. Ζητώ να βρω μιά βαρυστιχί μου...

— Φλαμανδήν ; ρωτήσε ταραγμένος ο Τρουξίλλος.

— Φλαμανδήν βέβαια. Μου έπλεον πως ήταν θαλαμηπόλος σε κάποια αρχόντισσα στη Μαδρίτη. Όταν όμως πήγα και την ζήτησα τό αρχόντισσά ήταν έρημη. Μ' έλληθοφόρησαν μόνον πως βρισκαίμαι με την κυρία της σε κάποιο πύργο έδω στη δ' Αγγρεδα. Στάθηκα λοιπόν περγανώτας από έδω μήκως τυχέ και την βρω, γιατί πρέπει να την βρω.

— Συμφαίνει τίποτε τό έκτακτο ; ρώτησε ταραγμένος ο Τρουξίλλος.

— Έκτακτο, είπατε ; Και με τό παραπάνο. Κάποιος από μητρούς θεούς της τής άφησε κληρονομία μερικά σοκούδα και πρέπει να τά τής τά δώσω.

— Η πληροφορία αυτή, τό ψέμμα αυτό του κόμηςτος, έλαμε τόν Τρουξίλλο να γουρλώσθη τα μάτια του από πλεονεξία.

— Λέτε αλήθεια ; έφώνησε.

— Άν λέω αλήθεια ; Η σακκούλα με τά σοκούδα βρίσκεται μέσα στις άποσκευές μ' ού.

— Και είναι Φλαμανδή ή αναδεξιμία σας !

— Φλαμανδή βέβαια.

— Ξανθή ;

— Σάν τόν ώμομο στάχου.

— Άνθηρά ;

— Σάν τό τριαντάφυλλο.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΛΗΘΗΝΑ

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΗΣΑΝ ΣΟΦΩΤΕΡΟΙ ΜΑΣ

Αι άνυχκλύψεις των. Ήξερυν τό τηλεσκοπίο. Είχαν τόν κερκυνό υπό τής διαταγής των. Χρησιμοποιούσαν τόν ατμό. Τό φυτικό άλάτι. Όπου τό μολύβι μεταβάλλεται σε χρυσάφι ! Τό μαργχατάρι της Κλεοπάτρας. Η κόρη του Ψαμμιτίχου. Τό γυαλί που δεν έσπασε ποτέ...

Από ένα λίαν ένδιαφέρον σύγγραμμα, τό όποϊον έξεδόθη τελευταίως περί των γνώσεων των αρχαίων και έν τή όποϊή ύποστηρίζεται άναντιρρήτως, ότι οι αρχαίοι ύπήρξαν πλέον ήμών προοδευμένοι, άποσπόμεν χάριν των άναγνωστών του «Μπουκέτου» τό κάτωθι :

Φαίνεται, λοιπόν, πρώτα—πρώτα, ότι οι αρχαίοι χρησιμοποιούσαν τηλεσκοπία. Ένα χειρόγραφο του XIII αιώνος, παριστά τόν Πτολεμαίον παρατηρούντα τους άστέρους διά σωλήνος άποτελειωμένον από διάφορα κομμάτια.

Επίσης εις τά έρεμία του Ήρακλείου εύρήσαν φακούς ισχυρότερους των σημερινών τής κοινής χρήσεως.

Ο Ιάμβλιχος άναφέρει, ότι ο Πυθαγόρας είχε εφευρέσει τόσο άποτελεσματικά για την άκοήν, όσον ήσαν και αι «οπτικά ήλιου» για την όρασι.

Ο Άγαθίας μάς άποκαλύπτει ότι κατά τόν βον αιώνα ο περίφημος αρχιτέκτων Άνθέλιμος ο Τραλλιανός, χρησιμοποιούσε τόν ατμό ως κνητήριον δύναμιν, καθάρθησε δε έτσι να μετατοπίση μιά δόλοχρη στήγη !

Να άκόμη και κάπ πιό παράδοξο :

Ο Άνθέλιμος καθάρθησε να ρίχνη άστραπάς και κεραυνούς κατά τής οικίας του έχθρου του Ζήνωνος !

Εκτός όμως του Άνθελμίου και οι Δωριείς Ιερείς, οι Ίνδοι, οι Χαλδαίοι και οι Αιγύπτιοι, έξεραν τόν τρόπον να έλάτουν να δεμαύουν άκόμη τόν κεραυνό. Είς τά θυσιαστήρια των μάλιστα τά ζώα που έθυσίαζαν τά έκαμαν με κεραυνούς τους όποιους έπροκαλούσαν ζέειν την στιγμή...

Όταν ο Άλαρίχος έκολόρησε την πόλιν Ναβινίαν οι Έτρουριοι Ιερείς έπροκάλεσαν έναντιον τόν πλήθος κεραυνών και τόν άνιγχεύσαν να φύγη κακην κακώς !

Ο Καλλιγάλας άγόρευεν από ένα Χαλδαίο μάγο τό μουσικό να διευθύνη τους κεραυνούς όπου αυτός ήθελε και να αντιτάσση κατά των φυσικών άστρατών και βροντών τεχνητάς, που έκαμιναν μάλιστα τόν ίδιο κρόττο...

Κατά τόν Σουϊδαν και τά Χρονικά της Άλεξανδρείας, ο Ζωροάστρη; κινδυνεύον να αιχμαλωτισθή υπό τόν Νίνου, άπετερωθή από κεραυνόν, τόν όποϊον έπροκάλεσεν ο ίδιος από τά σύννεφα παρουσία των μαθητών του !

Προσχερομένη τώρα και εις άλλας έφευρέσεις και άνακαλύψεις :

Ο Βάρρον άναφέρει ότι οι κάτοικοι μερικάν τόπων έλλείπει θάλασσιού ή όρυκτού άλατος κατεσκευάζαν άλάτι από φυτά, τά όποια άπετέφθαναν.

Ο Κάϊος έήγαγε χρυσόν εκ του άρσενικου !

Η Κλεοπάτρα θέλουσα κ' ένα της γεύει να ύπερβη σε πολυτέλεια τόν έραστήν της Άντωνίου, άνέλυσε και έπε, βοηθητή του Διοσκοριδίου, ένα μαργαριτάρι άξίας ενός έκαιουμυριού

Αυτό άποδεικνύει ότι ο Διοσκοριδής ήξευρε την χρήση διαλυτικού γλυκέος, τό όποϊον ήμεις σήμερα άγνωσούμεν.

Ο Έλβέτιος, ο Βάν Χελμιν και ο εκ Πίσης Βενιγάρα μετέβαλαν τόν μολύβδον και τόν υδράργυρον σε χρυσάφι...

Επίσης ή διατήρησις των νομισμών υπό των Αιγυπτίων διά χημικών προπαρασκευών είχε φθάσει στόν ύψέτατο βαθμό.

Όταν εύρέθη ο νεκρός τής θυγατρός του Ψαμμιτίχου, έφαινετο άφην νέα και ώραία, σάν να είχαν αποθάνει εκίνην την στιγμή, έφθ ήγεν άπέλει, ως γνωστόν, τού κόσμου τούτου, πρό 400 έτών και πλέον ! ! !

Έξέ άλλο ο Αύτοκράτωρ Άδριανός έστειλε εις ένα τών ύπάτων τρία γυάλινα ποτήρια που είχαν την ιδιότητα να πέρνουν διάφορα χρώματα, αναλόγως τού μέρους άπ' τό όποιο θα τά εκτίναζες !

Τέλος κατ' τον Άραβον Ίβν—Άβν—Άλχίμ, οι Αιγύπτιοι ήξερυν να φτιάχνουν άγγεία από γυαλί τά όποια δεν έσπασαν ποτέ και ήσαν γερά σάν σιδερένια !...

Τέτοιο πράγμα είπε, όπως ξέρετε, άγνωστο σήμερα...

Και σταματάς σήμερα έδω για να συνεχίσουμε στο προσεχές με νέας καταπληκτικάς άποκαλύψεις και ντοκουμέντα.

Ο Άρχαιολόγος

(Ακολουθεί)